

לתגובות והערות: שגי' 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוד ז"ל,
מיכאל בן מורוד ז"ל, רחמים בן מורוד ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל – לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

שְׁבֵת שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 139 לשבת 1.4.2014 – תשע"ד ניסן ד'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

מְצַרֵּעַ

זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הפהן (יד,ב)
אמרו חז"ל בגמרא בפסחים (דף ק"ח): "כל המספר לשון הרע, וכל המקבל לשון הרע, וכל המעיד עדות שקר
בחבירו, ראוי להשליכו לכלבים, שנאמר (שמות כב,ל): "לְפָלֵב תִּשְׁלַכֶנּוּ אֹתוֹ", וכתוב בתריה "לא תשא שמע
שן", וקרי ביה לא תשיא". על פי דברי חז"ל אלו הסביר הגאון מוילנא זי"ע והובא בספר 'פנינים משולחן
הגר"א' ביאור נפלא למאמר חז"ל בגמרא בשבת (דף קנה:) הנראה תמוה: "אמר רב פפא: לית דעניא מכלבא
ולית דעתיר מחזירא" (אין עני יותר מן הכלב ואין עשיר יותר מן החזיר). דלכאורה אינו מובן, מה ראו חז"ל
לספר לנו זאת? אלא ביאור הענין כך הוא: באמת, את כל מצוות התורה מפי הגבורה שמענו, ועם כל זאת
רואים אנו כי לא כל הלאוים שבתורה שווים בעיני הבריות. יש לאוים שהעולם נוהר בהם עד מאוד, כגון
"ואת החזיר לא תאכלו", שאם רואה אדם את חבירו שאוכל חזיר, יפרוש ממנו, לא ירצה להתחתן עם
משפחתו, ואף יבוש לדבר עמו. מצד שני, ישנו לאו חמור בהרבה מאיסור אכילת דבר אחר, וקל הוא בעיני
האדם, וכצחוק נחשב הוא בעיניהם, כגון לדבר לשון הרע... נמצא כי הלאו של "חזיר" הוא "לאו עשיר" כי
הכל יראים ממנו, והלאו של לשון הרע הוא "לאו עני" כי אין כמעט מי שירא ממנו. וזהו שאמר רב פפא דרך
רמז: "לית דעני מכלבא", רצה לומר, אין לאו עני יותר מלאו דלשון הרע, שכאמור לעיל מי שעובר עליו ראוי
להשליכו לכלבים (משום שגם המספר דרכו תמיד לנבוח ככלב) וקל הוא בעיני האדם, וכצחוק נחשב הוא
בעיניהם, "ולית דעתיר מחזירא", הינו מלאו ד"ואת החזיר לא תאכלו", שהכל יראים ממנו... (פנינים).

זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הפהן (יד,ב)
בגמ' (ערכין טו,ב) אמר ריש לקיש: מאי דכתיב זאת תהיה תורת המצרע – זאת תהיה תורת "המוציא שם רע".
ולכאורה צריכים לדקדק ולהבין, מהו הלשון זאת תהיה "תורת" המצרע, ולא, זאת תהיה "כפרת" המצרע?
בספר 'פרדס יוסף' מובא הסבר נאה לכך: על פי מה דכתוב בספר 'חובת הלבבות' – שער הכניעה (פ"ז):
המדבר לשון הרע ניטלים ממנו המצוות ומועברים לאותו האיש שדיברו עליו לשון הרע, והמדבר נוטל
עוונותיו של חבירו! ועכשיו מובן, זהו שנאמר דווקא "זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו", כי דווקא ביום
שמטהר עצמו ועושה תשובה, אז נחשב ל"תורתו", אבל עד עכשיו נחשבה תורתו, לתורת חבירו שדיבר עליו
לשון הרע!...

– על פי דברי 'חובת הלבבות' הקשו העולם, איך יסכים אדם למחול לחברו שדיבר עליו לשון הרע, הלא
בעת שימחל לו, יחזרו אליו כל העוונות שהלכו ממנו, והמצוות של חברו שהועברו אליו, עכשיו בעת
שמחל יעשו את דרכם בחזרה לחברו, ומי פתי שיסכים למחול ולהפסיד במחילה?

בספר "מרפא לשון" (לרבי רפאל הכהן זצ"ל) ביאר: על פי מה שאמרו חז"ל (מגילה כח,א): "כל המעביר על
מדותיו מעבירין ממנו כל פשעיו". בעת שאדם מחל על עוול שנעשה עמו, אין לך מעביר על מידותיו גדול
מזה, והנה באותה שעה מעבירין ממנו כל פשעיו, נמצא שאם מחל לא הפסיד מאומה, שאף בעת שמחל
לחברו החזירו לו את כל עוונותיו, אבל מכיוון שהעביר בכך על מידותיו העבירו ממנו את כל פשעיו
(עוונותיו). אומנם כל זה בקשר לעבירות, אולם עדיין קשה מה עם המצוות שמפסיד בעת שמוחל לחבירו?
אלא נראה לבאר: אמרו חז"ל "לפום צערא אגרא" – כפי העמל והקושי שאדם עושה את המצווה כך הוא
השכר שיקבל עליה. והנה אדם שמוחל לחברו שדיבר עליו לשון הרע, הלא יודע הוא מה מפסיד בעת ההיא –
את כל המצוות של חברו, ובכל זאת כובש את יצרו ומעביר על מידותיו ומחל, ערכה של מחילה זו היא כנגד
כל המצוות שהפסיד עבורה, אם כן ישלום לו הקב"ה שכר על מצווה זו, כפי ערך כל מצוותיו של חברו, נמצא
שלא הפסיד מאומה בזה שמחל (אוצרות התורה דף קסה–קסו).

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

וְלָקַח לְמִטְהַר שְׁתֵּי צַפְרִים חַיִּית טְהוֹרוֹת (יד,ד)

מבאר רש"י: "לפי שהנגעים באין על לשון הרע, שהוא מעשה פטוטי דברים, לפיכך הוזקקו לטהרתו ציפורים, שמפטטין תמיד בצפצוף קול". רבינו יוסף חיים זצוק"ל, בספרו 'בן יהוידע' מקשה: נאמר בעמוס (ד,יג): "כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבִרְא רֹחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מֶה שְׁחֹו". וצריך להבין, מה הקשר בין תחילת הפסוק המדבר על כך שהקב"ה יוצר הרים וברא רוח, לבין סיומו המתייחס לכח הדיבור של האדם? והוא מיישב זאת באמצעות שאלה נוספת: מדוע ברא הקב"ה הרים בעולמו? וכי לא היה נוח יותר ליצור עולם מישורי, במקום כל העליות והירידות המכבידות כל כך? אלא, שברור לכל בר דעת שההרים נועדו להגן מפני הרוחות, מאחר ואם לא היו הרים בעולם אי אפשר היה לקיים שום מקום ישוב, מפני הרוח ההורסת כל חלקה טובה, כפי שמתרחש מפעם לפעם ביבשת אמריקה, הסובלת מסופות הוריקן, המחריבות את בתיהם של מיליוני בני אדם שנאלצים לברוח כדי להגן על חייהם ולאחר מכן חלקם נותרים בחוסר כל. ואם כך, הרי לנו קושיה נוספת – למה נבראה הרוח? הלא במקום לברוא רוחות, ואז ליצור הרים שיעצרו אותן, היה אפשר לא לברוא רוחות ולא הרים? ומשיב על כך ה"בן איש חי", שהרוח נבראה כדי לומר לאדם: ראה מה אפשר לעשות עם רוחו!... גם דיבורו של האדם הוא רק "רוח ממללא" – רוח היוצאת מפיו, אבל בכוחה להרוס את העולם כולו. זהו "פי הנה יוצר הרים וברא רוח", שהקב"ה יצר הרים מפני שהוא ברא את הרוח, וכל זה למה "ומגיד לאדם מה שחוו", הקב"ה מראה לאדם ע"י הרוח, מה בכוחו לחולל עם הפה ועם כח הדיבור שנתן בו. (להתעדן באהבתך)

וְאִם דָּל הוּא וְאִין יָדוּ מְשָׁגַת (יד,כא)

ישנם אנשים המודדים את מצבם הרוחני על פי השוואה לחבריהם תוך התעלמות מן המדריגה הרוחנית הגבוהה, אליה יכולים היו להגיע אילו אימצו את כל כוחותיהם. אליבא דאמת, קבע בעל ה"חפץ חיים", חשיבה כזו אינה צודקת. כאשר עשיר מביא קרבן עני, אינו יוצא ידי חובתו בזה. רק הדל אשר אין ידו משגת, די לו אם יביא שתי תורים או שני בני יונה. מי שבאפשרותו להביא קרבן עשיר חייב להביא דוקא בהמה. כך הוא גם דינם של בני אדם בנושא קיום מצוות התורה. כל הגדול מחברו נתבע יותר לעבודה בשלימות. לפיכך, נדרשים תלמידי חכמים לקיים את המצוות בדקדוק ובוזהירות יתירה בהתאם לחכמתם ומדרגתם. ומי שמנחם עצמו במחשבה שהוא בעל דרגה גבוהה יותר משל חברו – כמוהו כאותו עשיר המביא קרבן עני. ב"מעשי למלך" מסופר שפעם אחת התאונן אחד מבני ביתו של ה"חפץ חיים" והקשה מדוע צריכים הם הילדים ללבוש גם בחג את בגדיהם הישנים, בעוד שבני השכן ממול זוכים לקבל בגדים חדשים? השיב על כך ה"חפץ חיים": "אנו הלא זכינו שעזר לנו ה' ואנו בני תורה ומגדלים את בנינו לתורה, על זאת עלינו להודות ולהלל לה' יתברך. לא כן שכננו. הוא עצמו אינו בן-תורה, וגם לא חננו ה' בבנים בעלי כשרון. שורת הדין נותנת איפוא שלכל הפחות תנתן לו היכולת להלביש את בניו בבגדים חדשים ליום – טוב. (לקח טוב)"

פִּי תְּבֹאוּ אֶל אֶרֶץ פְּנֵעַן אֲשֶׁר אֲנִי נָתַן לָכֶם לְאַחֲזָה וְנָתַתִּי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם (יד,לד)

הבה נשים לב לאריכות ושינוי הלשון בפסוק: תחילה הפסוק מתייחס למקום המגורים כ'אֶרֶץ פְּנֵעַן', בליווי התוספת 'אֲשֶׁר אֲנִי נָתַן לָכֶם', ולבסוף אותה ארץ כנען הופכת ל'אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם'. הלא דבר הוא? אכן, מבאר רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, כל כינוי בפסוק זה מדויק ומוטעם. הנה בין שבעת העונות שמנו חז"ל שבגנים באים הנגעים, הוא גסות הרוח. אם כן, בשעה שהאדם משופע בבית פרטי נאה ופרנסה מרווחת, הרי הוא עלול להיכשל במידה מגונה זו של גסות הרוח. וכל זה בא מחוסר שימת לב שבאמת כל מה ברשותו היא בעצם מתנת אלקים, ככתוב "וזכרת את ה' א-להיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל". על כך מרמוז הפסוק שלפנינו; בתחילה מדבר הכתוב לכל תושב "פִּי תְּבֹאוּ", כשזכה להתיישב בארץ ויש לו אחוזת בית נאה משלו – עליו להכניע עצמו ולהשריש בלבו מהיכן יש לו את הנחלה הזו – "אֲשֶׁר אֲנִי נָתַן לָכֶם לְאַחֲזָה". וזהו "אֶרֶץ פְּנֵעַן" מלשון הכנעה. אך אל האנשים הללו אשר חושבים כי זו "אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם", ורם לבבם לאמר כי זאת מכחם ועוצם ידם, להם בא התגמול "וְנָתַתִּי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם", כי הנגעים באים על גסות הרוח כאמור.

וְרִחֵץ בְּמִים אֶת כָּל בְּשׂוֹ (טו,טז)

התלמוד מסביר כי הפסוק מכוון לכך, שעל האדם הטמא לטבול את גופו במקוה (בריכה מלאה) מים, המכיל ארבעים סאה. מה ההגיון מאחורי הטבילה במקוה? היתה אישה שביקשה להתגייר. היא יצרה קשר עם רב, שעדכן אותה ברשימת הדרישות, ובין היתר הזכיר את ענין הטבילה במקוה. א. אמרה שהיא מוכנה למלא את כל הדרישות מלבד הטבילה במקוה, שכן היא לא מבינה את התועלת בכך. הרב הציע לה לכתוב מכתב אל הרבי מליובאוויטש. היא קיבלה את המענה הבא:

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

לפי דברי התלמוד, גר המתגייר הוא כמו תינוק שנולד. כאשר העובר מתהווה ברחם האם, הוא מוקף כולו במים מכל צידיו. בדומה לכך, המתגייר מקיף עצמו במים בתוך המקוה, וכשהוא יוצא הוא כמו תינוק שנולד מחדש. ממענה זה של הרבי ניתן ללמוד משמעות חדשה על הטבילה במקוה. כל אחד מאיתנו נולד עם נשמה טהורה ונקיה, אך עם השנים אנו מבצעים פעולות מסויימות שגורמות ל"לכלוך". טבילה במקוה היא מעין "לידה מחדש". (הרב משה בוגמילסקי).

חסד? אל תהיה פראייר! (טוב לחסות בה' גיליון 317)

הקב"ה ברא את האדם בתוך חברת בני אדם, מפני שידע שהוא לא יוכל להגיע לבדו אל שלימותו ותכליתו. והנה, מידי פעם נתקל האדם בפניות לעזרה ועשיית טובה מהסובבים אותו בבקשות כגון: "תוכל לעשות לי טובה ולהקפיץ אותי עם רכבך למקום ההוא... התוכל לעשות לי טובה ולהלוות לי חפץ זה?...! האם תוכלי בבקשה לשמור לי על הילדים הלילה?...". – פניות שכל אדם נתקל בהם עם הזמן. יש פעמים והאדם חושב לעצמו: "מה חושבים שאני הפראייר שלהם? מה בגלל שאני דתי מנצלים אותי? שיחפשו להם פראייר אחר וידאגו לעצמם, אני דואג לעצמי ומשפחתי בלבד ולהתראות!". טעות גדולה טועה אדם זה! שהרי אם יאמרו לו: התוכל להקפיץ אותי עם רכבך ואתן לך אלף דולר, בוודאי והיה מסכים. ובכן, עשיית חסד שווה הרבה יותר מאלף דולר, שימו לב לדבריו הקדושים של ה'חפץ חיים' הקדוש: "עתה שמידת הדין גברה מאוד על כל העולם ואין שום עצה להינצל מידי צרות המתחדשות יום יום, מה מאוד יש להתחזק במידת החסד, כדי שעל ידי זה יתעורר מידת החסד העליונה, והיא חסדו של ה' יתברך עלינו". כמה צרות יש בדורנו, כמה מחלות, כמה הרוגים בתאונות, כמה קושי בחינוך הילדים ובפרנסה? "רוצה עצה לשמירה והגנה מפני הצרות?", אומר החפץ חיים, "הידבק בחסד. תהיה פראייר לעשות חסדים, וכך תציל את עצמך מסבל וייסורים, כי הקב"ה רואה שאתה מרחם על הבריות וגומל עימהם חסד, גם הוא ירחם עליך ויבטל מעליך ייסורים שהיו חלילה אמורים לבוא". לפניכם מעשה מדהים שאירע לפני זמן קצר המורה שמעשיית חסד – לא מפסידים, להיפך זוכים בחיים: "אברך מהעיר מונטריאול שבקנדה, נוהג בקביעות בכל ימות החורף להחנות את רכבו בערב שבת, סמוך לבית המדרש בו הוא מתפלל, על מנת שיוכל שבמוצאי השבת, לשוב לביתו בקלות עם רכבו, עמו הגיע לפני כניסת השבת. יום שישי אחד, החנה האברך את רכבו לפני השבת ליד בית הכנסת, והנה ניגש אליו באופן מפתיע גבאי בית – הכנסת, המשמש גם כ'איש הצלה', ובקשה בפיו: "האם כבודו יוכל לעשות לי רק הפעם טובה ולתת לי את מפתחות רכבו, על מנת שאם חלילה יקראו לי באמצע השבת להצלה, אוכל מיד להגיע למקום?...". האברך היסט בהתחלה וניכר היה שהוא לא חפץ בכך, אך לאחר מספר רגעים הסכים לצורך הצלת חיים והעביר את מפתחות הרכב לידי גבאי בית הכנסת ועשה את דרכו לתפילת קבלת שבת. והנה, רגעים לפני תפילת השבת, מקבל הגבאי, המתנדב בהצלה, אזעקה פתאומית ע"י מכשיר ההצלה. הוא עוזב במהירות את בית הכנסת ורץ אל רכבו של האברך ומשם הוא טס אל הכתובת היעודה. האברך שראה את הגבאי טס לרכבו, שמח מאוד, שכן רק לפני כמה דקות מסר לו את המפתחות, והנה ב"ה בזכות כך זכה להציל חיים של אדם מישראל. אך הוא לא ידע עד כמה הוא גרם הצלה!... בתום התפילה, עשה האברך את דרכו לביתו ולתדהמתו הוא גילה את הנס הגדול: מספר דקות אחר שיצא מהבית לתפילת השבת, בלעה בתו הקטנה חרוז גדול שנתקע בגרונו והיא החלה להכחיל. הילדה השתעלה כשהיא מאבדת את החמצן והאמא נכנסה להיסטריה ומיהרה להזעיק עזרה. והנה היא רואה שאיש ההצלה מגיע עם רכבו של בעלה, שחילץ את החרוז ברגע – 99 מגופה טרם הסוף המרי. בשבת בבוקר בירך האב ברכת הגומל. ומתנדב 'הצלה' סיפר לאבי התינוקת, כי לולא הרכב שעמד לרשותו כשקיבל את הקריאה, היה נגרם אסון גדול לתינוקת, אם בכלל היתה מצליחה להישאר בחיים. ('חדרי חרדים') וכי הוא היה פראייר? בזכות החסד – הציל האברך את חיי בתו! בדיוק כדברי החפץ חיים שאם חלילה יש דין וקטרוג על האדם להביא לו ייסורים ואסונות ח"ו – "אין שום עצה להינצל מידי הצרות המתחדשות אלא על ידי שיתחזק במידת החסד!" ('אהבת חסד'), ובפרט בדורנו – זוהי השמירה וההגנה לכל בית בישראל!

עצת הזקן והינשוף החכם (מאת אריק סגל, עלון 'שלום לעם' גיליון 621)

המלך לואי הרביעי היה ידוע כמלך חכם ונבון. המלך נודע בקרב האנשים כמלך מסור, שקשוב למצוקת האזרחים. כדי לדעת מהי דעתו של האיש הפשוט מן השורה, היה נוהג המלך לצאת אל העם שבשדות ולהסתובב בערים השונות, כדי להתבונן מקרוב בחיי האזרחים. באחד הימים הסתובב המלך בשוק המקומי שבעיר הברירה, כשהוא נהנה לשמוע את התגרנים מכריזים בקול על סחורתם המשובחת. המלך הסתובב בין דוכני השוק, כשלפתע התגלה לעיניו מחזה מוזר: איש קשיש ובא בימים יושב על גבי מחצלת כשהוא עוטה לגופו גלימה ארוכה וכובע מחודד. לפניו היה מונח ינשוף כשהוא קשור למקל. פנה המלך אל הזקן ואמר: סבא חביב, הלא אנו מצויים בשוק וכולם מציגים את מרכולתם, האם אתה מציע משהו למכירה מלבד

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

הינשוף שלמרגלותיך?!' הינשוף אינו למכירה' אמר הזקן. 'הינשוף מייצג את החכמה, ואני מוכר עצות חכמות, עצות טובות לחיים לכל המעוניין... סקרנותו של המלך התעוררה והוא שאל: 'זמה מחירן של העצות?!' תלוי בטיב העצה. יש עצות ששווין הוא פרוטות אחדות, ויש כאלו השוות יותר. ישנן גם עצות חכמות במיוחד שעבורן תידרש לשלם דוקט שלם של זהב, השיב הזקן, והוסיף כי ישנו תנאי אחד לרכישת העצות. על הקונה לשלם את הסכום המלא מראש, ואין הוא רשאי לדרוש בחזרה את כספו – אף אם העצה אינה מוצאת חן בעיניו. חייך המלך בליבו וחשב כי לא יזיק לו להשתתף במשחק של הזקן. ופנה אל הזקן: 'סבא, אני אדם עשיר והפרוטה מצויה בכיסי, אשלם לך דוקט שלם של זהב ואמור לי את הטובה שבעצותיך... נטל הזקן את הדוקט מידי של המלך, בדק כי הוא אכן מזהב, הרהר עמוקות ולאחר דקות ארוכות שנדמו כנצח ביקש הזקן מן המלך להתכופף ולחש באוזנו: 'דע לך בני, כי כעת אני מלמד אותך את הטובה שבעצותי והיא: 'עשה את אשר תעשה – אך חשוב תמיד על התוצאה... הזקן סיים את דבריו והמלך נפרד ממנו לשלום. שב בחשאי לארמונו, לבש את בגדי המלוכה וחזר לענייני המלוכה התובעניים, כשלצדו שני יועצים נאמנים ומסורים, היועץ המדיני, והיועץ הכלכלי. שניהם ייעצו למלך בשאלות המדיניות החשובות הנוגעות לצבא ולהתנהלות כלפי המדינות השכנות, ובשאלות הנוגעות לאוצר המדינה ולהתנהלות הכספית של הממלכה. המלך לואי סמך על שני יועציו לחלוטין ונהג ליישם את עצותיהם החכמות. ביום שלמחרת, הופיע בארמון המלוכה הספר כדי לספר את המלך כמנהגו בכל תחילת חודש. המלך התיישב על הכיסא והספר החל להכין את התער, שבו נהג לגלח את שערותיו של המלך. בעוד הספר מכין את כלי עבודתו, נתקף המלך בהרהורים והחל לחשוב על עצתו של הזקן שמכר לו עצה בעד דוקט של זהב וניסה להבין את כוונתו העמוקה של הזקן בדברים. 'עשה את אשר תעשה – אך חשוב תמיד על התוצאה'. חזר המלך בקול על העצה, כשהוא תוהה על כוונתו של הזקן. לפתע פרץ הספר בבכי והתער נשטט מידי הרועדות. הוא כרע ברך לפני המלך והתחנן לפניו כי לא יהרוג אותו, מאחר ואינו אשם בתכנון המזימה. המלך שהבין שמשוהו מתרחש לנגד עיניו, פנה אל הספר בתקיפות ואמר: 'קום, עמוד על רגליך! ספר הכול מתחילה ועד סוף, אבוי לך אם תחסיר אפילו פרט אחד!' בקול רועד ובעיניים מושפלות תיאר הספר לפני המלך כיצד שכרו אותו יועציו הבכירים, היועץ המדיני והכלכלי כדי לרצוח את המלך בשעת התספורת, על ידי שיסוף גרונו בתער הספרים. הוא נשבע לפני המלך כי לא רצה להשתתף ברצח מלכו האהוב, אך היועצים הציעו לו סכום כסף גדול ואיימו עליו כי אם לא ישתתף בקנוניה, הם ימצאו שליח אחר ויבוא יום והוא ישלם על סירובו להשתתף במזימתם. 'כשנטלתי את התער החד, ורציתי להתנקש בחייך – המלך' אמר הספר, 'שמעתי אותך אומר 'עשה את אשר תעשה, אך חשוב תמיד על התוצאה' והבנתי כי אתה יודע הכול ושיהיה עליי לשלם על המעשה הנפשע... המלך שראה את חרטתו הכנה החליט לפטור אותו מעונש, שומרי הארמון נשלחו לביתם של היועץ המדיני והכלכלי. באופן לא מפתיע שהיו שני היועצים בביתו של היועץ המדיני ותכננו את הימים שאחרי ההפיכה. היועצים שהיו בטוחים שמזימתם צלחה, שאלו את השוטרים האם המלך עדיין בחיים. בתגובה לשאלתם, נתנו החיילים אזיקים על ידיהם והובילו אל המקום הראוי עבורם – בית הכלא...

'עשה את אשר תעשה, אך תמיד חשוב על התוצאה' זו לא רק סתם עצה טובה שהצילה את חייו של המלך, אלא כלל לחיים הנוגע לכל אחד מאתנו. בפרשת השבוע מתארת התורה את ענשו של המצורע שיוצא משלושת המחנות ועליו לשבת מחוץ למחנה, עד שתעבור צרעתו מעליו. חז"ל לימדו אותנו כי עוון הצרעת בא בעטיו של עוון לשון הרע. כאשר אדם מדבר על האחרים, ואינו חושב על התוצאה שיכולה לצאת מדבריו, באה עליו הצרעת שמוציאה אותו מחוץ לתחום, כדי שיהיה לו זמן לחשוב על מעשיו ולהתחרט על הדברים שהוציא מפיו.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'ה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.